

rópar navn mítt. Tú plagar ikki at vera so seint úti, og tú ert jú altarsskrýdd. – Ja lukka er tað Pætur? – Ja vist er tað tað! Oluffa bleiv sum hamskift, tá ið hon í prestatrúgv síni hoyrði máli á Pæteri. – Nei lukka, tað er jólakvöld og Jesus í Gethsemane sær so hugtungur út har frammi. Eg royndi bert at vita, um onkur tykkara kundi farið til hansara og verið hjá honum jólanátt. Eg havi roynt at troysta hann eitt sindur. Pætur sat og kulsaði og dró teppið, sum hann hevði um seg, longur upp undir seg og nú sást bert eitt svøvn-tungt fjes koma undan. – Oluffa, hvussu hevur Elsa í Húsi tað og Fía við Stein? Eg siggi tær sita í kirkjunni næstan hvønn sunnudag, somuleiðis teg og Henriettu?. – Munnu tær ikki hava tað gott? Tær sita allar í lötuni við krubbuna, undir tí innastu ljósakrúnuni saman við hinum oyndfirðingunum. Sært tú ikki?

Eyguni á Pæteri gjørdust tyngri og tyngri og legði hann seg afturá aftur steinin, sum hann hevði til koddar, og teskaði: – Heilsa øllum! Gleðilig jól. Pætur var so kvøldsvavdur. Hann orkaði ikki at vekja.

Hinir lærusveinarnir hirdu ikki at lurta eftir einari gamlari gentu úr Oyndarfirði í hvítum fyríklæði og einum svørtum hatti, sum hevði eitt net fyrri framman. Onkur lærusveinur, sum hugdi við øðrum eyganum, helt hetta vera heimsins minsta sildagarn. Ein løgin kvinna. Tá ið hann fekk at vita, at hon var úr Oyndarfirði og gomul genta, legði hann seg á hina liðina og svav víðari.

Dunga Oluffa kom undan aftur skógarmyrkrinum í sínum skrykkjuta gongulagi og segði við Jesus. – Tað eru einir treisknir lærusveinar, tú hevur, ið liggja og sova jólakvöld burtur í Gethsemane! Jesus segði einki. Hann hugdi bert fram fyrri seg og sá okkurt forborgið, sum

ikki var av hesum heimi. Dunga Oluffa vildi ikki órógva Jesus í Gethsemane, men segði við hann, at Haremst prestur kom at prædika í morgin, lukka, og tá mást tú vera eitt sindur blíðari og ikki liggja á knæ her og súrmúla. Jesus í Gethsema hugdi við sínum havdjúpu eygum upp á Oluffu eina skamma stund og var stummur eins og Vælfararsteinur í Støðni. Dunga Oluffa tók um Jesus í Gethsemane og kysti hann. – Góða nátt, lukka, og gleðilig jól.

Elsa í Húsi rópti á Dunga Oluffu. – Stelirnar ikki, Oluffa, kom yvir at krubbuni og siggj barnið, hann liggur longu og pliar! – Tað vildi eg meint. Hann

sær so gløggur út. Dunga Oluffa kom út úr tí døkka, dimma, myrka málninginum í tí hvíta fyríklæðinum. Hon vendi sær á og sá nú í fjesið á øllum lærusveinunum, ið kagaðu undan greinum og viðarbulum. Glómurnar á teimum skygdu í tí fáliga ljósinum. Henni untist ikki við hesa sjón og skundaði sær aftur til tað fjálga fjósið, har krubban var.

Dunga Oluffa kom yvir at krubbuni. Hon var eitt sindur móð av ferðini í Gethsemane og tivaði eitt sindur. Ella á Breyt við sínum beytaeygum spurdi Oluffu, um hon hevði sæð onkran, sum hon kendi? – Jú, lukka! Eg sá allar lærusveinarnar liggja

og snorksova á berajóli undir teimum trøllakendu greinunum og tí síða, gulliga grasinum í Gethsemanie Eg skal heilsa tykkum øllum frá Pæteri. Eg fekk tonna á hann, men hann var eins svøvn tungur sum hinir lærusveinarnir. – So lukka, teir høvdu ikki nyttað til útróðrarmenn her í bygðini. Vit roknaðu við, at tú fórt at vera náttløgð. Tú ert eingin ársungi longur. Vit eru komnar har til, at vit fáa einki lagt afturat og eru sum kúgvahalið, vit vaksa niðureftir! Øll brosaðu, men Dunga Oluffa bleiv eitt sindur snerpin og forfjamskað og ruggaði við høvðinum. – Ella! Prestur kemur í morgin, og eg má vera væl

fyrri, tá ið prestur kemur oman eftir Túni í sínum svarta og væl stívaða kraga. Segði hetta við Jesus í Gethseman, at Haremst prestur fór at prædika undir hámessuni í morgin. Nei, at liggja har millum rýtandi lærusveinar, hann náði tú meg! Tað er tann rámi undirgangur!

Stóraskegg bað tær gomlu genturnar vera eitt sindur friðarligari, nú Andreas las lesturin til jólakvöld.. Øll settu seg kvirri niðurat og lurtaðu. Maria og Jósef sótu og hildu hvørt um annað og sóu so góð út. Jesus barnið svav sín søta blund. Tann heilagi friðurin legðist yvir Krabbhyl, Oksastøð, Kattarhellu, Áarsker, Jesus í Gethsemane og fólkíð, sum var í kirkjunni. Knappliga reisti Hensrietta seg upp og fór einsamøll gangandi eftir einum av bitunum. Hon var áhælsin og datt... Raknaði knappliga við og hugdi yvir hagar Henrietta plagdi at sita. Hon sat har eins og allir oyndfirðingarnir – helt saman hendur, blundaði og sat undir orðinum. Stóraskegg við sínum hvíta jólaskeggi og sínum stóru hondum sat sum ein gamal patriarkur og tók alt til sín, sum lisið varð. Allar hinar gomlu genturnar sótu í sínum jólahýri og svølgdu hvørjum orði. Hetta var ein sjaldsamur dreymur, eg hevði havt undir ommusa lið jólakvöld

Í Oyndarfjarðar kirkju 1950.

Dagin eftir uml. hálvum tólv-tíðina kom Haremst oman eftir Túni og Dunga Oluffa stóð uttan fyrri í sínum snjóhvíta fyrriklæði, sínum heilaga hatti og heilsaði upp á prest. – Glædelig jul, Dunga Oluffa. – Ja, glædelig jul, Haremst.

